

Čo Písmo učí o súdoch

2. časť: Súd pred trónom slávy

A keď príde Syn človeka vo svojej sláve a všetci svätí anjeli s ním,

vtedy sa posadí na tróne svojej slávy, a zhromaždené budú pred neho všetky národy,

a oddelí ich, jedných od druhých, ako pastier oddeľuje ovce od kozlov,

a postaví ovce po svojej pravici a kozlov po ľavici.

Matúš 25:31-33

Súd pred trónom slávy – časný alebo večný súd?

Prvý dojem, ktorý môžeme získať pri čítaní veršov Matúš 25:31-33 a pri ich doslovnom chápaní a výklade, je ten, že súd pred trónom slávy predstavuje súdne pojednanie ako jednu udalosť, kedy Pán Ježiš bude na zemi súdiť všetky národy. Takto chápaný súd by teda predstavoval súd nad všetkými pozostalými národmi, ktoré v danom čase budú žiť na zemi. Išlo by teda o časný súd¹⁾ – súd nad všetkými živými a na zemskom povrchu. Bol by to iný súd než súd pred súdnou stolicou Kristovou (2. Korinským 5.10) a iný súd než súd pred veľkým bielym trónom (Zjavenie 20:11-12).

A skutočne aj existuje systematické teologické učenie, ktoré takýto doslovný výklad zastáva, a

je pomerne značne rozšírené. V tomto doslovnom chápaní a výklade Matúša 25:31-46 sa verí, že keď Pán Ježiš opätovne príde na túto zem a potom, ako sa jeho noha fyzicky dotkne zeme na Olivovej hore²⁾, zhromaždí pred seba všetky národy, ktoré v tej dobe zostali nažive, a bude ich spoločne súdiť. Pritom všetky tieto národy rozdelí na dve skupiny a jedných postaví po svojej pravici a druhých po ľavici. Každý národ bude patriť buď do jednej skupiny nesúcej pomenovanie kozly, alebo do druhej pomenovanej ovce. O tom, či je takýto výklad správny alebo nie, rozhodne rozriešenie jednoduchšej otázky: „Hovorí celá táto pasáž Písma (Matúš 25:31-46) o časnom súde alebo o večnom (konečnom) Božom súde?“ Odpoveď nájdeme v samotnej tejto pasáži.

Vtedy povie Kráľ tým, ktorí budú po jeho pravici: Podďte, požehnaní môjho Otca, vládnete dedične kráľovstvom, vám pripraveným od založenia sveta (Matúš 25:34). Z tohto verša je jednoznačne zrejmé, že výsledkom tohto súdu je pre ovce „dedičné vládnutie kráľovstvom“, čo nie je nič iné ako zdedenie večného života.

Potom povie aj tým po ľavici: Idte odo mňa, zlorečení, do večného ohňa, pripraveného diablovej a jeho anjelom (25:41). Z tohto verša je jednoznačne zrejmé, že večný oheň je ohnivé jazero, a teda že výsledkom tohto súdu pre kozlov je večné zahynutie, večné zatratenie, druhá smrť (Zjavenie 20:14).

A títo pôjdu do večného trápenia, ale spravodliví do večného života (Matúš 25:46). Týmto veršom končí daná pasáž a tento verš zároveň túto pasáž aj vykladá. To, o aký typ súdu sa jedná, jednoznačne rozhoduje záveru súdu. Rozhoduje o tom miesto, kam odchádzajú súdení, teda tí, ktorí stáli pred sudcom a boli súdení.

Z týchto troch veršov je jednoducho, priamo a jednoznačne zrejmé, že súd pred trónom slávy je večným (konečným) Božím súdom nad spravodlivými, ktorí sú označení ako ovce, a nad nespravodlivými, ktorí sú označení ako kozly. Rozsudok vyrieknutý na tomto súde a platný pre ovce (pre spravodlivých) je večný život (Matúš 25:46), zatiaľ čo rozsudok vyrieknutý na tomto súde nad kozlami (pre zlorečených – Matúš 25:41) je večné trápenie – večné zatratenie, čiže ohnivé jazero. Z tohto je bez akéhokoľvek pochybovania zrejmé, že nejde o časný súd, ale o konečný Boží súd, čiže podľa Židom 6:2 o večný súd, na ktorom sa rozhoduje o pobyte vo večnosti – spravodliví (ovce) pôjdu do večného života, nespravodliví (kozly) pôjdu do večného zahynutia.

Čo z predchádzajúceho záveru vyplýva?

Keďže súd pred trónom slávy nie je časný súd, ale večný súd, vykoná sa nad vzkriesenými mŕtvymi a nie nad živými. Keďže vzkriesenie z mŕtvych sa udeje v dvoch časovo oddelených udalostiach ako prvé vzkriesenie (vzkriesenie spravodlivých) a druhé vzkriesenie (vzkriesenie nespravodlivých), aj „súd pred trónom slávy“ sa udeje v dvoch časovo oddelených udalostiach. Musí to tak byť preto, lebo vzkriesenie mŕtvych, spravodlivých i nespravodlivých, sa deje na dvakrát (Zjavenie 20:4-5). Preto aj súd pred trónom slávy, ktorý je v Matúšovi 25:31-46 opísaný ako jedna udalosť, sa chronologicky udeje v dvoch etapách (dejstvách) ako: súdna stolica Kristova pred tisícročným kráľovstvom a súd pred veľkým bielym trónom po tisícročnom kráľovstve. Obe skupiny budú vzkriesené v rozdielnom čase (Zjavenie 20:5) a tak to bude aj so súdmi nad nimi.

K prvému vzkrieseniu, k vzkrieseniu spravodlivých, oviec, (čo je vzkriesenie k životu) a k „súdu pred súdnou stolicou Kristovou“ (2. Korinským 5:10) dôjde ešte pred inauguráciou, ustanovením tisícročného kráľovstva. K prvému vzkrieseniu dôjde po zatrúbení poslednej zo siedmych trúb – Zjavenie 11:15-18 ^{A)}. K druhému vzkrieseniu, k vzkrieseniu nespravodlivých, kozlov, (čo je vzkriesením k súdu) a k „súdu pred veľkým bielym trónom“ dôjde po ukončení tisícročného kráľovstva (Zjavenie 20:5 a 12) ^{B)}. Súd pred trónom slávy je teda principiálny a obrazný opis konečného Božieho súdu bez toho, aby chronologicky rozčleňoval večný (konečný) súd na jednotlivé etapy tohto súdu, či jednotlivé udalosti. Takýto prístup v Písme nie je ničím ojedinelým. Podrobnejšie sa tým budeme zaoberať nižšie.

Z faktu, že súd pred trónom slávy je konečný/večný Boží súd vyplýva nielen to, že sa tu nejedná o časný súd, ale aj to, že sa jedná o súd nad jednotlivcami, a nie o súd nad národmi ako celkami, etnikami. Večný súd prebieha nad jednotlivcami a nie nad kolektívami či národmi.

Ovce a kozly – súd podľa skutkov

V citovanej pasáži Matúša 25:31-46 je súd pred trónom slávy opísaný ako súd na základe skutkov. Ovce sú ovcami, pretože vykonali skutky, ktoré potvrdzujú ich identitu oviec (Matúš 25:35-40). Kozly sú kozlami preto, lebo vykonali skutky, ktoré potvrdzujú ich identitu kozlov (Matúš 25:41-45). Povedané inak: Kozly nevykonali skutky, ktoré by ich identifikovali ako ovce – také skutky sa u nich nenašli.

Vyššie sme vyložili, že súd pred trónom slávy je principiálny opis konečného (večného) Božieho súdu, výsledkom ktorého je buď večný život oviec, alebo večné zatratenie kozlov. Podľa výsledku teda tento súd nie je ničím iným ako súdom podľa evanjelia (pozri článok „Večný súd – časť 1“, časť IV ^{c)}). Ovce teda predstavujú spravodlivých, a to spravodlivých nie na základe vlastnej spravodlivosti (spravodlivosti zo skutkov zákona), ale spravodlivých z viery. Kozly predstavujú zlorečených, čiže nespravodlivých, bezbožných, ktorí sú mŕtvi vo svojich hriechoch a previneniach (Efezským 2:1). V článku „Večný súd – časť 1“ ^{c)} sme vyložili, ako sú súd podľa evanjelia a súd podľa skutkov dvoma aspektmi jedného a toho istého súdu – konečného večného súdu. Obrazne sme to pripodobnili k tomu, že súd podľa evanjelia a súd podľa skutkov sú dve strany tej istej mince. Bezbožné skutky nespravodlivých potvrdzujú ich identitu nespravodlivých ako tých, ktorí sú mŕtvi vo svojich hriechoch a neobrezanosti tela (Efezským 2:1, 11). Skutky spravodlivých ako ovocie ich viery a znovuzrodenia sú súdnym preukazným, dôkazovým materiálom ich identity spravodlivých z viery. Opis identity spravodlivých či nespravodlivých cez ich konanie (skutky) nie je v Písme ničím ojedinelým. Vidíme ho aj v Pavlovom detailnom analytickom výklade evanjelia v liste Rímskym v druhej kapitole (pozri zhrnutie časti IV v článku „Večný súd – časť 1“

^{c)}

).

Keď sa Písmo v súvislosti so spravodlivými – rozumej spravodlivými z viery samotnej bez skutkov – odvoláva na ich skutky, tak sa na ne odvoláva ako na skutky lásky a spravodlivosti, ako na ovocie ich viery, nie ako na skutky zákona (zásluhy) podmieňujúce spásu. Vidíme to napríklad v liste apoštola Jakuba, keď Jakub vysvetľuje rozdiel medzi živou a mŕtvou vierou a odvoláva sa na skutky ako na ovocie živej spasiteľnej viery takým spôsobom, ako keby tieto skutky podmieňovali spásu. Presne takým istým spôsobom sa na skutky odvoláva aj Pán Ježiš v opise večného súdu oviec a kozlov tu v Matúšovi 25:31-46 (domnievame sa, že apoštol Jakub sa inšpiroval práve týmto učením Pána Ježiša, keď sa vo svojej epištole vyjadroval o spasení zo skutkov).

□

Dve dejstvá večného súdu pred trónom slávy – dva súdy

Nesprávny doslovný výklad Matúša 25:31-46 predkladá súd kozlov a oviec ako jednu udalosť, ako jeden súd. Žiadne iné miesto Písma takúto situáciu nepripúšťa, ale naopak, Písmo učí, že k súdu tých, ktorí patria Kristovi (ovce), dôjde oddelene od súdu nespasených (kozlov). Odvolať sa môžeme na 1. Korinským 15:22-23 a hlavne na Zjavenie 20:4-5. K súdu oviec dôjde pred súdnou stolicou Kristovou (Rímskym 14:10; 2. Korinským 5:10) a k tomu dôjde ešte pred tým, ako sa jeho noha fyzicky dotkne zeme na Olivovej hore – dôjde k nemu medzi vytrhnutím Cirkvi (prvým vzkriesením) a Kristovým fyzickým zostúpením na Olivovú horu. K súdu nespasených (kozlov) dôjde až pred veľkým bielym trónom (druhé vzkriesenie), uskutoční sa až po ukončení tisícročného Kristovho kraľovania. Medzi obidvoma týmito súdmi, súdom oviec a súdom kozlov, ako uvádza Písmo v Zjavení 20:5, je časový odstup tisíc rokov. Sú to dve samostatné a oddelené udalosti – a nie jedna jediná ani nie časná udalosť!

Súd pred súdnou stolicou Kristovou

bude prebiehať v dobe medzi vytrhnutím Cirkvi a jej návratom spolu s Pánom na Olivovú horu. V tejto dobe ani Pán a ani Cirkev nebudú na zemi, ale na bližšie neurčenom mieste v ponebeských oblastiach, niekde vo sfére večnosti, ale určite nie na zemskom povrchu, pretože noha nášho Pána sa po vzatí na nebo (Skutky 1:9-10) prvýkrát dotkne zeme až pri jeho zostúpení na Olivový vrch. Dôvod je ten, že podľa 1. listu Tesalonickým 4:17 bude Cirkev od stretnutia s Pánom v ponebeských oblastiach (v povetrí) už navždy neoddeliteľne s Pánom (verš 17). Preto sme si istí, že súd nad ovcami nebude prebiehať na povrchu zeme. Táto skutočnosť je už postačujúca pre presvedčenie, že doslovný výklad významu súdu pred trónom slávy (v zmysle jedného súdneho pojednávania) nie je správny. Preto ani nepotrebujeme vedieť, kde bude prebiehať súd pred veľkým bielym trónom, aj keď indície verša Zjavenie 20:11 vedú k predstave, že to nebude na povrchu zeme, ale tiež vo sfére večnosti („... pred ktorého tvárou utiekla zem i nebo, a miesto im nebolo nájdené“ – Zjavenie 20:11).

Večný súd – jedna či dve udalosti?

V liste Židom 6:2 je menovaný večný (konečný) Boží súd ako jedno z počiatkov (základov) učenia o Kristovi. Tvorí ho súd pred súdnou stolicou Kristovou a súd pred veľkým bielym trónom. Tieto súdy nadväzujú na vzkriesenie z mŕtvych, ktoré tvoria dve od seba približne tisíc rokmi oddelené udalosti, ktoré poznáme ako prvé vzkriesenie a druhé vzkriesenie (1. Tesalonickým 4:13-18; Zjavenie 20:5 a 12)^C).

Pritom v Starom zákone je vzkriesenie mŕtvych, t. j. vzkriesenie na večný život a vzkriesenie na potupu a na večný hnus, oznámené ako jedna udalosť (Daniel 12:2). Rovnako tak je to aj v predpovediach Pána Ježiša (Ján 5:28-29): „Nedivte sa tomu, lebo príjde hodina, v ktorú všetci, ktorí sú v hrobách, počujú jeho hlas, a vyjdú tí, ktorí dobre činili, na vzkriesenie života, ale tí, ktorí zle robili, na vzkriesenie súdu“ a apoštola Pavla (Skutky 24:15). Táto „jedna udalosť“ sa v procese postupného (progresívneho) prorockého zjavenia v Písme rozdeľuje na dve rozdielne a časovo odstupňované vzkriesenia: na vzkriesenie spravodlivých pred začatím tisícročného kráľovstva (prvé vzkriesenie) a na vzkriesenie ostatných mŕtvych po skončení tisícročného Kristovho kráľovstva (vzkriesenie k súdu). Toto vzkriesenie ostatných mŕtvych (Zjavenie 20:5 a 12) je v kresťanskej literatúre pomenované aj ako druhé vzkriesenie^D).

Analogická situácia ako so vzkresením z mŕtvych je aj so „súdom pred trónom slávy“, súdom kozlov a oviec. V Matúšovi 25:31-36 je súd nad oboma skupinami oznámený akoby jedna udalosť. Ale ďalšie novozmluvné zjavenie tento „jeden súd nad národmi“ (nad kozlami a ovcami) upresňuje a rozdeľuje na dva samostatné a približne tisíc rokmi oddelené súdy. Prečo je to v Matúšovi uvedené akoby jedna udalosť? Prečo je to tak? O tom pojednávame nižšie.

Pán Ježiš tento súd opísal ako jednu udalosť preto, aby zdôraznil, že všetky skutky všetkých ľudí, teda všetkých národov (ako kozlov, tak aj oviec) sa dostanú na súd. Pritom podstatou tohto súdu (z Matúša 25:31) nie je to, kto z národov (či ktoré národy) vstúpi fyzicky (ako zemský človek, ako živá duša) do tisícročného kráľovstva a kto nie.

Od tohto súdu by kozly (nespravodliví) mali ísť do večného trápenia – a nie do tisícročného kráľovstva (Matúš 25:46), čo by podľa Zjavenia 20:15 znamenalo, že pôjdu do ohnivého jazera. K tomu dôjde ale až po skončení tisícročnej Kristovej vlády a nie na jej začiatku.

Od tohto súdu by ovce (spravodliví) mali ísť do večného života, pričom ovce sú tí, ktorí v momente, keď Kristus zostúpi na zem, už sú po súde pred súdnou stolicou Kristovou, už dostali odmeny, majú už oslávené nové nebeské telá a tým je už tu definitívne potvrdené, že už majú večný život a že už patria k Božiemu ľudu, ktorý bude s Bohom prebývať v novom Jeruzaleme. Ovce absolvujú súd (súdnou stolicu Kristovu) už pred tým, ako sa noha Pána Ježiša Krista fyzicky dotkne zeme na Olivovej hore. Teda ešte pred „súdom pred trónom slávy“ (v jeho časopriestorovom chápaní) je už rozhodnuté, kto je ovca a kde ovce budú tráviť večnosť. Potvrďuje to aj verš Zjavenia 19:8, podľa ktorého ovce, či v tomto verši nevesta Baránkova, sú už po súde a sú oblečené do čistého a nádherného kmentu, lebo tým kmentom sú skutky spravodlivosti svätých.

Poradie – smrť, vzkriesenie, večný súd

Písmo zjavuje, že najprv je smrť, potom vzkriesenie z mŕtvych a až potom (večný) súd: „... ľudom je uložené raz zomrieť, a potom súd“ (Židom 9:27). Súdu predchádza vzkriesenie z mŕtvych a vzkrieseniu predchádza smrť. Také je poradie týchto troch udalostí. Večný súd nasleduje až po vzkriesení z mŕtvych (resp. po vytrhnutí Cirkvi) a vzkriesenie až po smrti. Večný súd sa nedeje nad živými či spravodlivými (ovcami), či nespravodlivými (kozlamy). Deje sa až nad vzkriesenými, vzkriesenými buď k životu, alebo k súdu, resp. tými premenenými živými, ktorí podliehajú premene počas prvého vzkriesenia. A pred „trónom slávy“ by podľa doslovného (nesprávneho) výkladu mali stáť tí, ktorí týmito procesmi ešte neprešli – čo Písmo nepripúšťa.

Do večnosti ani ovce, ani kozy nevchádzajú v pozemských fyzických telách – v telách, v ktorých žili tu na zemi v časnom živote (v časopriestore). Pretože najprv smrť, t.j. oddelenie ducha a duše od fyzického tela, potom vzkriesenie, potom súd a až po tejto tretej fáze nasleduje buď prebývanie v novom Jeruzaleme, alebo v ohnivom jazere. Kedy dôjde k týmto udalostiam, vieme až z ďalších miest Písma, ako o tom píšeme v článku „Večný súd – časť 1“ ^{C)}) a aj tomto článku.

Rozdiel medzi časným a večným súdom

Výsledok večného súdu určuje prebývanie vo večnosti. Určuje destináciu, oblasť (sféru), kde bude príslušný človek tráviť večnosť. Sú len dva druhy večného súdu, ako to zdôrazňujeme v celom tomto článku a v článku „Večný súd – časť 1“ ^{C)}). Je to súd pred súdnou stolicou Kristovou a súd pred veľkým bielym trónom. Len z týchto dvoch súdov sa odchádza do večnosti – iných takých súdov niet.

Časný súd rieši otázky časnosti a výsledky takéhoto súdu majú primárne dopad len na časný život, na existenciu počas života na zemi, v zemskom tele, čiže na existenciu počas pobytu v tomto našom štvorrozmernom časopriestore. Obyčajne ide o udelenie trestov za rôzne prestúpenia a o znášanie dôsledkov tu na zemi, prípadne vo vážnych prípadoch (veľmi závažných hriechoch) o fyzickú smrť a zahľadenie. Časné súdy sami o sebe neriešia otázku prebývania vo večnosti. Časnými súdmi sa podrobnejšie budeme zaoberať samostatne.

Rozdiel medzi časným a večným súdom je podstatný a je nasledovný:

1. Na človeka (ako aj na národy, pozri napr. Knihu sudcov) môžu počas jeho fyzického života postupne prísť viaceré časné Božie súdy. Môže byť „viackrát časne súdený“. Zatiaľ čo pred večným súdom bude stáť iba raz.

2. Časný súd sa deje so živými a večný súd s tými, ktorí prešli procesom fyzickej smrti (oddelením ducha od fyzického tela) a následným vyvolaním zo záhrobia (prvým alebo druhým vzkriesením), resp. pri vytrhnutí Cirkvi (pri prvom vzkriesení) vzatím zo zeme tých živých, ktorí patria Kristovi.

Treba zdôrazniť fakt, že „súd pred trónom slávy“ sa nedá zaradiť do kategórie „časný súd“. Do kategórie „večný súd“ ho radíme principiálne, ale nie v zmysle jedného súdneho pojednávania. Nie je to jedna udalosť charakteru postavenia sa pred „súdny tribunál“ spoločne oviec aj kozlov. Ide o obraz či principiálny opis večného (konečného) Božieho súdu. Podľa svojich dôsledkov

„súd pred trónom slávy“ jednoznačne patrí do kategórie „večný súd“. Takým je podľa veršov Matúš 25:34, 41 a 46. Ak je doslovne, a teda nesprávne vykladaný ako súd nad živými prebiehajúci na zemi, teda v časnosti, tak (nesprávne) patrí do kategórie „časný súd“. Doslovné chápanie tohto súdu a jeho nesprávny výklad v otázke „časného“ a „večného“ súdu vedú k protirečeniu (rozporu) s kontextom a dôsledkami tohto súdu.

Eschatologické aspekty

Výklad o jednom časnom súde nad spravodlivými a nespravodlivými predpokladá súčasnú fyzickú existenciu oboch skupín (kozlov aj oviec). Toto je však kardinálny problém pre všetky výklady Matúša 25:41-46 ako jedného spoločného súdu nad spravodlivými a nespravodlivými, a to bez ohľadu na to, kde sa kladie vytrhnutie Cirkvi. Teda bez ohľadu na to, či sa učí, že k vytrhnutiu dôjde pred Danielovým týždeň-rokom (resp. pred vlastným Jakobovým súžením), počas neho alebo na jeho konci³⁾. Ani jedno z týchto učení, ktoré súčasne v sebe obsahuje aj učenie o jednom spoločnom súde spravodlivých a nespravodlivých pred „trónom slávy“, nedokáže odpovedať na otázky: a) Odkiaľ sa pred trónom slávy vzali ovce? b) Odkiaľ sa pred trónom slávy vzali kozly? Ani jedno!⁴⁾

□

Zhrnutie

Keď si zhrnieme zhodnotenie učenia, podľa ktorého text Matúš 25:31-46 hovorí o jednom spoločnom časnom súde nad národmi a o ich rozdelení na národy spravodlivé a nespravodlivé,

nad kozlami a ovcami, vidíme, že toto učenie prináša Písmom nezodpovedané otázky, protirečivé tvrdenia a postoje. Nezodpovedané otázky (Písmom) a protirečivé tvrdenia (príslušného učenia) sú znakom nedobrého, nebiblického učenia. Každé takéto učenie treba jednoducho odmietnuť! Takým je aj toto učenie o jednom spoločnom súde pred trónom slávy nad národmi ako kozlami a ovcami.

Súd pre trónom slávy, rozdelenie všetkých ľudí na dve skupiny – ovce (spravodlivých) a kozlov (nespravodlivých) – vo vyučovaní Pána Ježiša (Matúš 25:31-46) predstavuje principiálny opis večného (konečného) Božieho súdu, výsledkom ktorého bude, že ovce budú tráviť večnosť v nebeskom Jeruzaleme (vo večnom živote) a kozly vo večnom utrpení (v ohnivom jazere) preč od tváre Pánovej. Toto Kristovo učenie predstavuje vážne memento pre národy žijúce dnes, v súčasnosti – predstavuje volanie pre každého jedného človeka uveriť v Ježiša Krista a jeho dielo spásy, pretože o tom, či niekto bude zaradený medzi ovce alebo medzi kozly sa rozhodne podľa toho, aký postoj zaujal ku Kristovi a jeho evanjeliu.

Poznámky

1) Božie súdy nad ľudstvom z pohľadu miesta kde sa odohrávajú, sa dejú v dvoch rozličných sférach: v časnosti (časný súd) a vo večnosti (večný súd).

Časný súd sa deje v časnosti (časnom živote) a počas prebývania na zemskom povrchu. Týka sa zemských vecí a žijúcich ľudí. To je jeho dôležitá charakteristika: je to súd nad žijúcimi ľuďmi (nad živými).

Večný súd je konečný Boží súd. Týka sa prebývania vo večnosti. Výraz neznamená, že by tento súd trval večne. Rozumie sa ním, že jeho výsledok (rozsudok, vymeraný trest) trvá na veky, už sa nikdy nezmení. Jeho závery či dôsledky určujú, kde jednotlivец bude tráviť večnosť. Konečný (večný) súd sa neudeje v časnosti (v časopriestore), bude prebiehať vo sfére večnosti. Poukazujú na to verše 1. Tesalonickým 4:17; Zjavenie 19:7-8, 11-14; 20:11-12.

2) Olivová hora alebo Olivový vrch, prípadne Olivetská hora je vrch vo východnej časti Jeruzalema. Je pomenovaný podľa stromov olivovníkov, ktoré na ňom predtým hojne rástli. Na úpätí vrchu sa nachádza Getsemanská záhrada, kam podľa evanjelií chodieval Ježiš Kristus, často aj so svojimi učeníkmi, a kde bol zajatý večer pred svojím ukrižovaním (Matúš 26:30 a iné).

3) V skutočnosti existujú nie tri, ale štyri učenia o vytrhnutí Cirkvi pred započatím tisícročného kráľovstva (milénia). To štvrté vlastne učí, že prvé z týchto troch (vytrhnutie pred) nebude úplné vytrhnutie Cirkvi, že nebudú vytrhnutí všetci, ktorí patria Kristovi. Toto učenie dostalo aj pomenovanie čiastočné vytrhnutie^{D)}. Podľa tohto učenia len veriaci, ktorí „bdejú“ a „očakávajú“ Pánov návrat, budú uznaní za hodných toho, aby unikli hrôzam súženia a boli vytrhnutí. Teda vytrhnutie Cirkvi sa udeje na viackrát. Inými slovami: prvé vzkriesenie tu nie je jedna udalosť (nie je iba jedno prvé vzkriesenie), ale dôjde k niekoľkým (viacerým) prvým vzkrieseniam. Prvé vzkriesenie je tu chápané ako odmena a odplata pre bdejúcich a víťaziach duchovných veriacich. Nevíťaziaci, nebdejúci veriaci budú vzkriesení až po miléniu (máme za to, že pre takéto chápanie neexistuje biblická opora). Preto druhé vzkriesenie je tu chápané ako spoločné vzkriesenie veriacich (tých, čo patria Kristovi) a neveriacich (tých, čo mu nepatria) – pozri zdroj D) str. 554. Takýto postoj Písmo ale neumožňuje (pretože spasení sú vždy vo všeobecnosti v celom Písme opísaní ako víťaziaci, a to víťaziaci v Kristovi – „Lebo všetko, čo sa narodilo z Boha, víťazí nad svetom, a toto je to víťazstvo, ktoré zvíťazilo nad svetom - naša viera. Kto iný je tým, kto víťazí nad svetom ako ten, kto verí, že Ježiš je Syn Boží?“ – 1. Jánov 5:4-5), ako píšeme aj vyššie, preto mu v tomto článku nevenujeme pozornosť.

4) A. Najhoršie na tom je učenie, podľa ktorého má k vytrhnutiu Cirkvi dôjsť pred Danielovým týždeň-rokom (resp. pred jeho druhou polovicou). V tomto učení sa nijako nedarí nájsť ani ovce, ani kozlov. Problém je v tom, že:

a) Vytrhnutím Cirkvi končí doba milosti – toto je všeobecne prijímané protestantskými cirkvami – a tak už niet živých oviec medzi národmi, lebo všetky ovce sú už po vzkriesení alebo po premenení a oslávení, sú s Pánom (pozri napr. priamo aj Matúš 25:10-12). Keďže vytrhnutím Cirkvi končí doba milosti, končí tým možnosť spasenia skrze milosť, pokánie a vieru – znovu pripomíname a podčiarkujeme, že toto je všeobecne prijímané protestantskými cirkvami. Teda všetky ovce sú už doma u Pána a sú už stále a navždy s ním (1. Tesalonickým 4:17). To, že ovce už budú stále s Pánom, znamená, že budú sedieť vedľa neho, poprípade za ním a nie stáť pred ním (Matúš 25:32)! Všetky ovce prišli s Pánom a podieľajú sa na súdení. Oni sú už spolu-sudcami a spoluvládami a nie súdenými a podriadenými pod vládu a súd (Zjavenie 2:27, 19:15). Tým, že vytrhnutím Cirkvi skončila doba milosti, nikto už nemôže byť spasený z milosti – a byť spasený inak (zo skutkov) nie je možné, lebo to nikto nedokáže (Rímskym 3:20; Galatským 2:16).

b) Aj podľa 1. Korinským 15:22-23 niet takých oviec, ktoré by stáli pred súdom „trónu slávy“. Všetci, ktorí patria Kristovi, budú oživení počas jeho príchodu, počas prvého vzkriesenia. Na nikoho, kto patrí Kristovi, sa nezabudne a nikto, kto patrí Kristovi, nebude vynechaný a ani zanechaný na zemi.

c) Keďže niet oviec, tak niet ani kozlov. Odkiaľ vziať kozlov, keď niet oviec? Podľa doslovného výkladu Matúša 25:31-46 kozly sú identifikované podľa skutkov vykonaných ovciam, a keď niet oviec, nikto nemôže byť vyhlásený/považovaný za kozla. Neriešiteľná situácia! Zástancovia vytrhnutia Cirkvi pred Danielovým týždeň-rokom (alebo pred Jakobovým súžením) a jedným časným súdom oviec a kozlov pred „trónom slávy“ protirečia sami sebe.

Nezabúdajme, že tu ide o Jakobovo súženie (alebo veľké súženie), akého nebolo a ani viac nebude, a nie o to, že napr. pred pár rokmi niekoľko neprajníkov v Egypte napadlo koptskú cirkev, zneuctili a zničili im chrám a istý počet veriacich tejto cirkvi zabili – a iné podobné udalosti a situácie. Určite aj títo ľudia sa postavili pred súd, ale v Jakobovom súžení ide o celosvetové a masové prenasledovanie nasledovníkov Krista. Ján videl veľký zástup z každého národa a zo všetkých pokolení, ktorý nemohol nikto spočítať, a to boli tí, ktorí prišli z veľkého (Jakobovho) súženia (Zjavenie 7:9 a 14) a nie z iného obdobia.

B. Podobne sú na tom aj tí, ktorí učia o vytrhnutí Cirkvi uprostred veľkého súženia a súčasne aj o jednom súde nad národmi pred „trónom slávy“. Tu by sa síce ešte kozly našli, ale podobne ako v predchádzajúcom, niet odkiaľ vziať ovce!

C. Tak je to aj v treťom učení (o vytrhnutí Cirkvi na konci Jakobovho súženia). Ak má totiž dôjsť k vytrhnutiu Cirkvi na konci súženia (teda pri druhom príchode Pána Ježiša), keď majú byť do neba vzaté všetky ovce, odkiaľ sa vezmú ovce, ktoré by mali stáť na zemi pred „trónom slávy“ (Matúš 25:32)?

Zdroje

A) Druhý príchod Pána Ježiša Krista, Solas číslo 39, jar 2018, str. 19-31

B) Pozri článok Pred veľkým bielym trónom, Solas číslo 40, jeseň 2018, str. 23 a hlavne poznámku C za textom článku.

C) Večný súd – časť 1., Solas číslo 43, leto 2019, str. 30-37

D) Charles C. Ryrie, Základy teológie, str. 552-556, vyd. Biblos, Třinec 1994, ISBN 80-9002-40-6-8